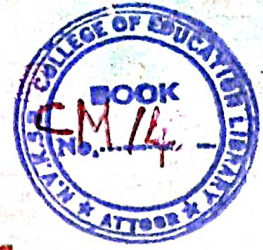
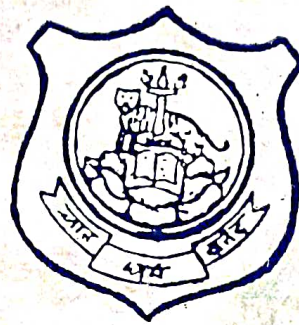

14

THE N. V. K. S. D.

COLLEGE OF EDUCATION

MAGAZINE

1983

ATTOOR

K. K. Dist.

VOL. XX

CM14

THE N.V.K.S.D. COLLEGE OF EDUCATION

VOL. XX

1983

Magazine

ATTOOR

Kanyakumari District

EDITORIAL BOARD

Patron:

Prof. K. P. RAMACHANDRAN NAYAR

Chief Editor:

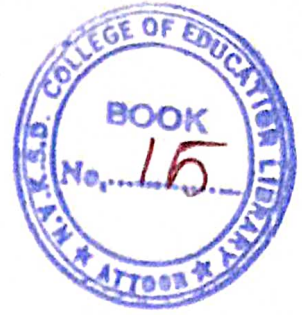
Thiru. S. SATHIAMOORTHY

Student Editors:

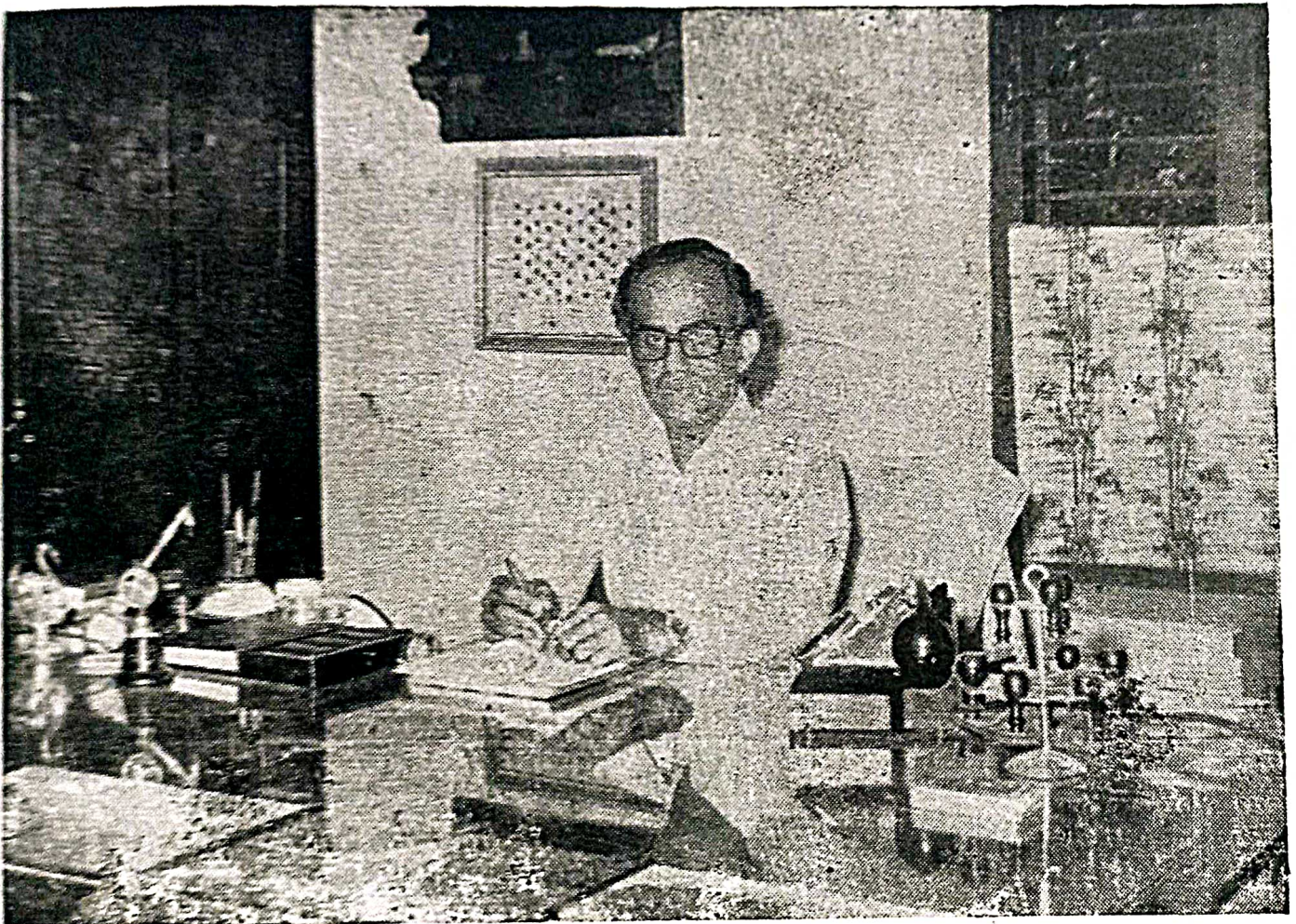
1. Thiru. RETNARAJ NAVA PRAKASH (English)
2. Thiru. V. BHAGAVATHEESWARAN (Tamil)
3. SELVI K. CHANDRIKADEVI (Malayalam)

Managing Committee

Our Principal

Prof: K. P. RAMACHANDRAN NAYAR M. A. (His:); M. A. (Soc:); M. Ed.

EDITORIAL

Indeed we are proud and happy to bring out the 20th volume of our college magazine which is a record of all our activities.

"Education does not end with schooling but it is a life long process. The adult to day has need of an understanding of the rapidly changing world and the growing complexities of society. Even those who have had the most sophisticated education must continue to learn; the alternative is obsolescence". It is this to be fulfilled through our education. We the teachers should take up this responsibility to educate the young children to prepare them to be fit for the ever changing society.

We have tried over level best to include as many articles as possible but we do not want to claim that all those included are of high standard. We are forced to restrict the number of pages because of limited financial resources and hence we cannot include all activities of the college.

We sincerely thank over respected and dear Principal for the guidance and assistance he extended towards in bringing out this issue.

To conclude, our thanks are due to the faculty members, the students and M/s Rajan Press, Neyyattinkara for their Co-operation to bring out this publication in this form.

We wish all our students to come out with flying colours.

S. Sathiamoorthy
Chief Editor
For the Editorial Board

'Twentieth Annual Report Presented on the College day held on 14-3-1983

Respected Chief Guest, the President, the Secretary and members of the Managing Committee, Faculty members, dear Trainees, Ladies and Gentlemen,

It is my proud privilege to extend a cordial welcome to all those who assembled here for the Twentieth College Day Celebrations. Now it is my duty to present before this gathering the Annual Report of this College for the year 1982'-83.

The College reopened after the Summer holidays on 16-6-1982 with a strength of 100, 17 men and 83 women students. The College which offers 6 Subjects for the B Ed. Degree course at present, intends to start a new department of Tamil from the next academic year. There was no change in the staff pattern during the year I am happy to record here that in all matters the members of the teaching and non-teaching staff extended their full co-operation and I take this opportunity to thank all of them.

The percentage of pass for the University Examination of the previous year was 70. Out of 98 students presented 68 passed, 32 of them securing First class in Theory and 19 in Practical. The Intensive

teaching practice was given to the trainees for 3 weeks in different neighbouring schools. Enough provisions were made for observation of Model classes, and observation and criticism lessons. Let me take this opportunity to thank the Heads of all those schools and my Faculty members for their co-operation and valuable services rendered in this regard.

The College Association elected Thiru K ArulDhas as Chairman and Thiru V. Thilagar as Secretary. The Association was inaugurated on 15-9-1982, by Prof. K. Sankarajalu, Deputy Director of Collegiate Education, Tirunelveli. Under the auspices of the Association a number meetings were held and a few among the prominent speakers are Thiru P. Thankaraj, I. P. S., Prof. T. N. Mabalingam, Dr. M. Chandra Bose, Prof. K. Krishnamoorthy, Prof. K. Vasudev and Thiru Cyril Kurian. The Games Captains of this year were Thiru K. Arul Dhas and Selvi N. Jeselet Sudha. The following were elected Magazine Editors Thiru V. Bhagavatheeswaran (Tamil), Thiru Retnaraj Navaprakash (English) and Selvi K Chandrika Devi (Malayalam).

The Community Camp was organised at Vivekanandapuram, Cape Comerin, on 26th January for ten days. Construction of play grounds and a kitchen garden in a neighbouring Govt. Primary school, tree planting, campus cleaning and Social service were the high lights of the community camp. A three days Introductory course for Scouts Guides was also organised by the officials of the Bharat Scouts and Guides, Tamil Nadu Branch.

The General Study Tour was conducted to the capital of India and all the important places of North India. The different faculties also conducted field trips.

The Annual sports Meet was held on 9th March. Thiru K. Arul Dhas and Selvi N. Jeslet Sudha were declared individual Champions for

men and women respectively. The Tagore House and the Red House were adjudged as the best Houses. The Department of Physical Education conducted several intramural matches during the year.

Before concluding this report, I take this opportunity to thank all our well wishers and friends who are a source of inspiration to us. I may be failing in my duty if I do not express my thanks to the President, the Secretary and other members of the Management for their whole-hearted co-operation they extended to me for the development of this Institution.

Now, I thank all my trainees and wish them colourful success in the ensuing examination and all walks of life. May the Lord Almighty shower upon us His choicest blessings.

PRINCIPAL

THE NOBLEST PROFESSION

A. KRISHNAN (Asst. Professor of English)

The teaching profession has a distinctive notoriety as it is the noblest profession with the lowest salary. Some gentle hearts do consider this vocation the most noble and God gifted even today. It is, perhaps because of this nobility, the teachers are ill-paid and put to suffering. They eke out something and try hard to make both ends meet.

It is true that after Independence, the teachers' lot has been improved to a considerable extent. But all those improvements have been overshadowed by the soaring prices of commodities and the boring pattern of life.

There was a time in the past when teachers were esteemed sky-high, next to parents and prior to God in importance. The teachers made his disciple enlightened and the knowledge and wisdom that he received, befitted him to live in the society, which he belonged to. The ancient gooroo not only enabled him to obtain worldly pleasures, but also to attain heavenly delights. He moulded his character, set himself an example to be emulated and remained a visible God to guide him throughout, leading him from progress to

progress in life till he was granted the final release by providence. At a time when education was not much pragmatic and scientific as it is today, the gooroo was a deified hero; but in modern times he is treated as a disdained zero. The nobility of the profession is forgotten, although its utility is still acknowledged invariably even today.

Medical profession is also held noble and philanthropic; but those who come for consulting a doctor are afflicted with physical or mental illness. So, a doctor has to deal with sick persons. Similarly, another noble career is the legal profession or the lawyer's calling. An advocate is expected to stand and fight for truth and justice. But on many occasions, he fights only for his client and the fees that he pays to him, being unmindful of the falsity in his plaint and presenting his affidavits with so many misstatements. An advocate has also to deal with people, generally entangled in some sort of distress with regard to money, property, family feud, crimes or offences.

Of these three noble professions such as education, medicine and law, the former is reckoned the

noblest of all because it involves less risk; moulds the character of the future generation; deals with the healthy young children whose brilliance and energy can be mobilized and utilised for creative purpose to build a prosperous nation. A teacher sees hopeful and smiling faces in front of him to get his guidance and counselling to be turned them out as useful citizens to do their best for the welfare of the country; whereas a doctor or an advocate sees a mournful visage with a woeful heart to cure or to plead for. Please do not misunderstand me of depreciating these noble crafts. What I want to stress is that the teachers' prospects are more brighter than these practitioners, because if the teacher succeeds in creating a healthy, cultured society by education, doctor and advocates are unwanted elements therein. It is known to all that the atmosphere in which a teacher carries on his vocation is different from that of a doctor or a counsellor. Many a man has lived and died in this world not availing the services of any doctor or any advocate. Their services are required to an unhealthy and uncivilised society.

If education is imparted in its true spirit under a healthy and

euphoric circumstance, the need for a doctor or a lawyer can be made less, if not nil, in society.

All these indicate the highest significance of the profession of education and so the governments at the states and the centre must do their best to encourage it to do its services in the best manner possible to the society. The present attitude of the people to look down on this profession with aversion should be done away with. To steer clear of this attitude, the teachers ought to be paid affluently. They should be made live in posh houses with all modern luxurious amenities. The society must respect them duly and they must understand that their service is more imperative than that of the medical or of the legal profession. Teachers should not be overworked and underestimated. Pupils and students should not ridicule or chide them. If the dignity of the field of education is so raised in all respects, it will become more wistful and the most earnestly sought for profession. Thereby, the distinguished intelligentsia can be attracted to this vocation in order to make it the truly noblest of professions, not only in words, but also in deeds and facts.

TO LOVE AND TO BE LOVED

R. Krishnakumari

'Love' is a word used by everyone and at all levels. Yet people attach quite different meanings to the same word.

- We talk of someone having a love affair; another being disappointed in love.
- We speak of a love-story and love marriage.
- Those against the Vietnam War protested with playcards "Make love not war".

And yet, love of man and woman for each other is not the only type of human love. We speak of filial, maternal love, paternal love, between friends; love of art, music and beauty, love of God. All these are truly loves that enrich a human being, that make him more fully a person, without which he will be a stunted personality.

What then is true love? "To love does not mean to seize the other for your own fulfilment, but rather to give yourself to the other for his or her own fulfilment." You are ready for the experience of genuine love, when your desire to give is more compelling than your need and your desire to get.

I need others. Therefore I must learn to get interested in others, to accept them as they are with their faults and prejudices to develop a healthy relationship with them to be open and frank - to be able to live and work, co-operate and share with them above all, to love and to be loved.

To prepare for love, that is to pass from self-seeking to self-forgetfulness, requires a good deal of time, just as it takes several years to become a doctor, an engineer, a painter or a musician. Training yourself for love doesn't require a long string of conquests. Rather it means:

—"a sense of gratitude; a desire to understand and communicate with others; a sense of humour and a sense of social responsibility".

—learning to respect yourself and others, so that you will be able to respect the body and person of another;

—enriching your own personality so that you will be able to enrich another;

—conquering yourself in order to give yourself to another;

—forgetting yourself so that you

won't seize the other like an animal but will offer yourself as a person.

—opening yourself to others, experiencing the give and take of friendship in order that you may be able to welcome another into your life;

—becoming one with God, so that in God you may become one with another person.

"If you want to experience genuine love, learn the ways of love now by loving all men, your brothers—" [Michel Quoist]

Love can not be taught in a classroom: nor someone force us to love. It is learnt by loving - which implies going against our egoism. Hence "true love can not be separated from a joyful readiness to make continual sacrifice, for the sake of the one we love".

To love and to be loved are two of our basic needs. In our first years, so much depends on the fact of our being loved. A baby that has not been beloved and accepted does not grow up into a healthy child and a mature person. As we pass from childhood to adolescence, to manhood, the other dimension of loving other becomes more prominent. According to modern psychology, a man who truly grows passes from the need of being loved

to a capacity of loving. Thus an adult is, or should be, one who knows how to love; one who loves without expecting anything in return; one who can love a person who does not return that love.

Love towards others can be shown through small actions even.

Every evening a young man could be seen stopping at the corner of the street, pulling out a little mirror from his pocket and reflecting the sun into the window of an apartment situated high above in a multistoreyed building. A gentleman, who had been watching this event take place every thing, went up to the young man one day and asked him for an explanation. This was what he got for a reply:

"In that room over there, where I am trying to reflect the rays of the sun, there's my little brother sick and bed-ridden. Unfortunately the rays of the sun never enter his room and this is the only way I can bring a bit of sunshine into his life. Besides every day when I do this little act for him, he is also cheered at the thought that I am returning home from work and hence a second motive for being happy"

A small and significant action in itself, but how symbolic and beautiful to bring sunshine into the life of another !

We can understand the significance of love in our life by asking the following questions to ourselves:

Is personal happiness possible without love ?

Does knowing you are loved make your tasks easier, make you feel happy, make you more aware of life around you ?

Is it possible for a man to be loved and not know it ?

The answers to the above

questions will tell us how we need to love and to be loved.

"Maturity depends on how well we have learned the lesson of love"

—T. S. Gannon

"Love is patient, kind,.....love is not jealous or conceited or proud..."

I Cor. 13

"Love can only be experienced through the risk of giving oneself to another"

—Gabriel Marcel.

"God is love"

THE STYLE OF THE TEACHER

L VIJAYA

The word 'style' itself means the manner of doing anything. Here the style of the teacher means the manner or method of teaching. The outward expression of the teacher's moods of thought, feeling and outlook and not merely the application of general rules however sound. Method applied to education is the way the teacher brings about the best relation between himself and the child to remake or reconstruct his experiences by providing a suitable environment - class room, text books, equipments etc.

A teacher has to know two things - his pupils and his subjects and he must know them well. A teacher must know well the subjects that he has to teach. He needs to draw materials now from various related fields because his children know more than the children of grand father's day. A thing is not given till it is taken. Like wise a lesson is not taught till it is learned. Tagore rightly said that "Only a lighted lamp can-lighten another".

First of all the teacher has to approach his pupils in a manner that he has love and affection for children and is deeply interested in their growth and development. The

spontaneous feeling of love must come from his heart of heart. A teacher who loves his students as dearly as his own, will not feel handicapped by any of his own personal difficulties.

Next essential style of a teacher is that he is friendly towards children and is democratic in his approach to them. Majority of the teachers in the class feel and behave like rulers with an attitude of superiority. These teachers always deal the class as a king rules over his kingdom. A good teacher will be a friend of children. He could some time cut jokes, tell some short stories in order to humour up them. He could help the shy or dreaming child who sits on the last bench never asks any question. He should help those who stand up in the class to answer a question even if they know the answer. The teacher in such cases could ask the child to bring chalk from the office or to dust the black board or to take roll number. Such simple efforts on the part of the teacher will make the shy child feel important and he will gain more self confidence.

A good teacher has to possess a good personality with good voice and good appearance. The voice of

the teacher is to be audible enough so that it reaches the children sitting even on the last benches. His pronunciation and expression should be proper. So that children acquire good accent in the language. His voice should neither to be low nor too shrill and the use of the language should quite intelligible to children

While teaching literature, poetry or prose at any level, the teacher is to throw in his whole personality into the process with proper gestures, signs, actions and some degree of dramatisation. He is not expected to read out the text inertly or passively. When it happens the pupils will not have a real feel of the contents and will not enjoy them. The teacher in the class room has to remain active and moving, trying to make the contents of the text meaningful, alive and interesting. For subjects like geography, science, mathematics etc. there should be more use of concrete media and audio-visual materials like pictures, charts, slides, film strips etc. in order to make the lessons real, interested and effective.

Personal appearance of the teacher goes a long way in the creation of a good human image in the minds of children. Children have a tendency to imitate their teacher. So the way of dressing by the teacher is important for children. Some teachers are not quite mindful of their class or appearance or how they

carry them selves. Some of them do not have proper hair-cut or proper combing of hair. Lady teachers do not mind to put up their hair. Some do not care if one of the buttons of their shirt is gone. To some the laces may be missing in one shoe or in both. The women teachers should not use any ornaments. These little things do not cost anything, all what is necessary is the attention and the mind to carry one self well and remain neat, clean and tidy. Slovenly teachers will produce slovenly children and neat and tidy will inculcate the same habits in their taught. He should be humble and simple.

A teacher should be impartial. He is not to favour any body and is to be a man of integrity showing partiality to none and to judge the performance or achievement of children without any personal favour. The teacher is required to be interested in the well being of all children and is to treat them all alike.

In addition to these the style of the teacher lies in understanding the psychology of the child. He should have the mind to help the problematic child and must try to give proper guidance.

Nevertheless the teacher has to deal with his pupils, the head master the parents, people with in his community etc. etc. Teachers who

feel that they do not receive a fair deal at the hands of other teachers or the head master or society, do not feel the urge to give a fair deal to their students. A teacher should be a cross-section of the society.

Lastly I remember the teacher trainees that the time is over for the teacher to change his dictatorial methods and to cease to feel a

monarch in the class where he rules with a rod. He is not to order them to do this and not to do that from a distance like a military commander, but has to be a co-sharer and co-worker with children. In the democratic atmosphere children open up (like buds) with spontaneity of expression other wise they remain so suppressed, sullen and shut in.

"Verily there exists nothing in this world purifying like knowledge. Even if thou be the most sinful amongst men, yet by the raft of knowledge alone thou shalt go across all sin. As blazing fire reduces wood into ashes, so does the fire of knowledge reduce all karma to ashes. I shall tell thee that Supreme knowledge, which is above all other knowledge, having known which the sages have attained the highest perfection".

The Bhagavad Gita.

STUDENTS ASSOCIATIONS

N. R. KUMARI ANITHA

The main objective of education is the development of the whole some personality of students. Co curricular activities play an important role in providing a suitable environment for the all round development of our youths. By taking parts in co-curricular activities the latent talents inherent in them are brought out and developed. They will help them in their later life. Active participation in these activities provide them with oppertunities to channelize their exuberant energy towards useful and constructive activities. If their energy is not used properly and effectively they would indulge in destructive activities.

The role of students associations in organising these activities is much important. These associations provide the youths with the oppertunities of developing leadership qualities and ability of organisation. The associations prepare them to face boldly any challenging situations. Ours is a country of democracy. The basic structure of our social order is forming associations. Hence when the students leave the educational institutions they should be well trained in this field.

But unfortunately the authorities of our educational institutions do not show much interest in it. There are many reasons for this lack of interest. The season of electioneering is a nightmare to the college authorities. In many colleges the college campuses become a scene of violence and tension. Anti-social elements make use of this situation. Political parties also try to fishout of this troubled waters. The outcome of this condition is trouble and tension for the whole academic year. The overloaded academic curriculum and lack of funds are some of the reasons shown for the lack of interest on the part of the college authorities.

Suitable and capable members from the staff should be elected to the advisory committee so as to give proper guidance and advice to the students associations. Interference by the out side agencies should be avoided. Proper motivation and inspiration should be given to the students. The students association can conduct quiz programmes, science exhibitions and workshops. Competitions in creative writing and fine

arts may be taken up. The social activities of N. S. S. attract the attention of our society. The audiovisual association can organise good film shows. The athletic

association can encourage indigenous games. These things can develop a spirit of healthy competition and co-operation among students

"If the blind lead the blind, both shall fall into the ditch.

Every branch that beareth not fruit is taken away: and every branch that beareth fruit, he pruneth it: that it may bring forth more fruit.

The good shepherd giveth his life for the sheep. The disciple is not above his master: but every one that is perfect shall be as his master. The harvest truly is plenteous, but the labourers are few; pray ye therefore the Lord of the harvest that he will send forth labourers into his harvest".

Jesus Christ,

கற்றனைத்தூறும் அறிவு

ஞா. ஹட்ஸன்,
உதவிப்பிராசிரியர்.

தனக்குத்தெரியாத, புரியாத ஒன்றை நிறுவியின் மூலமாகவோ அல்லது அறிந்தொரு கருவியின் துணை கொண்டோ பயில்வது கல்வி. இம்மண்டலினை ஞாலத்துள் மாறிடன் கற்றிடவேண்டியவையோ அளவிடற்கரியன. உலகிற்குக் கரையில்லை. கற்றறிந்திட வளிக்கப் பெற்றுள்ள நாட்களோ மிகவும் கொஞ்சம் சிறிது ஊன்றி சிந்தித்திட்டால் வந்து வாட்டிடும் பிணிகளோபல. கொஞ்சநாட்களுள் விஞ்சியன வற்றைப் பயனுடையிலுதல் மிகவும் அரிது எனவே எண்டு தெள்ளிதின் அய்ந்து தகைசான்றவற்றை மட்டும் கற்றறிந்திடல் சாலச்சிறந்தது. அத்து தேர்வுக்காகவு மன்று, பட்டம் பதவிக்காகவுமன்று.

அவ்வாறு தெரிந்து, புரிந்து, பணிந்து கற்பனை கசடறக் கற்கப்படல் வேண்டும். அதனால் பெறும் அறிவு தேன்சுறுசுறுப்புடன், விறுவிறுப்பாகச் செல்லுங்கால் தன் கண்ணெதிர்ப்பட்ட மலர்களின் மாறுபாடுகளுதலு அவற்றுள் சென்று அமர்ந்து சிந்திப்பி, மதுவினைப்பருகி பிறர்க்கும் பயன்படும் பொருட்டு எஞ்சிய தேனைதன் களஞ்சியத்துள் சேகரித்து வைப்பதற்கு ஒப்பாகும் இத்தொடர். அறிவினைப் பெருக்கவியையும் ஒருவன் பல்வேறு நூல் நிலையங்களுள்ளும் சென்று, பனுவல்கள் பலவற்றை படித்து பயனுள்ள அறிவுத்துணுக்குகளை அலசி, ஆய்ந்து, தேர்ந்து, தெளிந்து தானும்பயனுற்று பின் அவ்வறிவினை

தன் களஞ்சியத்துள் சேர்த்துவைப்பான் தான் கற்பவற்றை ஐயந்திரிப்பற கற்பானாயின் அவன் தன் கல்வியால் பெற்ற அறிவுச் சொல்வதற்கும், செயல்களற்கும் விஞ்சி நிற்கும் விளைபிறிதொன்றில்.

அவ்வறிவு தனக்கும் பயன்பட்டு அறிவு துளோர்க்கும் இனிது பயன்படும் பாடுபட்டுத்தேடிய பொன்னையும், பொருளையும் கன்னமிடுவர். வெள்ளெழும்பு மண்ணாகும், வெந்தணல் நீராகும் ஆனால் கசடறக் கற்றதனால் பெற்ற அறிவுதனை அழிக்கவியலாது, உருக்குலைக்கவியலாது தன் இறப்பினும் அவ்வறிவின் சுர்மை மங்காது மழங்காது இதனையே 'கெடில் விழ்ச்செல்வங்கல்வி' யொருவற்கு மாடல்வ மற்றவை' என வள்ளுவன் வகுத்துரைக்கின்றான். கட்டிய பொருளை பயன்படு பலவழிகளில் செலவிடற்கும் வாழ்வுள் ஏற்படும் தடுமாற்றங்களைத் தகர்த்தெறியவும் தெரிந்து புரிந்து, தெரிபுரிந்து செயல்படவும் அவ்வறிவே துணை.

கல்வியால் பெற்ற அறிவு இறைக்க, இறைக்க குறையாது விஞ்சி வழிந்திடும் கேணி போன்றது என சொன்னா புலவன் 'தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்குக் கற்றனைத்தூறும் அறிவு' என்றான். அவ்வறிவு பெற்றவனுக்குச் செல்லுமிடமெலாம் சிறப்பு நாடிவர, அவனை அண்டினோரும் கொல்லை இரும்புணத்துக்கு

நியடைத்த புல் ஒல்காது நிற்பது போன்று
கஞ்சாது நிற்பன் எனவேதான் 'கற்குக்
கூடத் கற்பவை கற்றபின் நிற்க வதற்குத்
தக்' என்று பொய்யாமொழியார் கூறினார்

அறிவிற்கு முந்தியது தாழ்மை, அறி
விற்கு முந்தியது ஆணவம் மாண்புடன்
நற்பண்புடையவன் மாணவன். நல்லாசி
யபுகம் அறிவையும் மாண்புடையானுக்க
ளிப்பவனாயினும் ஆசிரியனும் மாணவனே
மாணவன் "உற்றுழி உதவியும் உறுபொ
ருள் கொடுத்துப் பிறரை நிலைமுனியாது
கற்றல் நன்றே" என்கிறது புறநானூறு.

பித்தர்களும், எத்தர்களும், வஞ்சனைப்
பேய்களும் அறிவுபெற்றோரை அடிமைக்
ளாக்க முனைவர் அறிவுற்றோர் தெற்க
ளால் மேம்பட்டு, தேர்மையால் சீர்ப்பட்டு,
அறிவால் தம்வாழ்வு புடமிடப்பட்டு தேவ
பொன் மதிக்கப்படுவர் அடிமைச் சுருள் அறி
வேனும் அனலிட்டுப் பொசுக்கப்படும்.

கல்லார் தமக்கும் பிறர்க்கும் பயன்ப
டாவினையா கல் நிலத்தோ டொப்பர்
என்பது "உளரென்னும் மாத்திரையரல்லால்
பயவாக் களரணையர் கல்லாதவர் எனும்
வள்ளுவன் வடித்தவரிகள் புலப்படுத்துகி
றது. கற்றார் முகத்திரண்டு கண்ணுடையர்
எனவும் மற்றாகை முகத்திரண்டு புண்ணு
டையார் எனவும் நவில்வர் மற்றையோர்
என்பதும் அவர் கருத்தே.
கல்லர்ன் உள்ளம் கரடுமுரடாகக் காட்சி

யசிக்கெனவும் அவன்மொழியில் பாசன்
நிலவான் எனவும் ஒருகுடியில் கல்லாது
மத்தகானக் வகவிட்டு ஸ்ரீராமயவாயினும்
கற்றானை உலகுபாசட்டும் என்றும் "மே
பிறந்தாராயினும் கல்லாதவர் சீர்ப்பிறந்து
கற்றானைத்தலைப் பாடு" எனவும் இலக்கியப்
புயம்புகின்றது.

மாணவனை ஆசிரியர் அழைத்து
வந்து அமைதிப்படுத்தி, இன்முகங்காட்டி
வசையோழித்து, இசைபாடி, பயிற்றுவிக்கும்
நிகரைய எட்டி உள்ளது இன்றைய கல்வி
பட்டங்ககளையும், பதவிகளையும் விலைக்கு
விற்கும் கல்லாரிகள் பல்கலைக்கழகங்கள்
பசுத்தோல் போர்த்திய புலிகளாக மிளிர்வ
தும் இன்றே பல்கலைக்கழகமும் உற்று
உறைவிடமுமாய் மிளிர்வேண்டிய பல்க
லைக்கழகங்களும், கல்விக்கூடங்களும்,
ஊழலின், தழுவின் பிறப்பிடங்களாகவும்
போரட்டக்களங்களாகவும், மாறி உள்ளது
மாற்றப்பட்டுவருகிறது உரிமை என்ற பெய
ரில் உரிமையை உறுதிப்படுத்தி வாதாட்
டங்களும், போராட்டங்களும் ஏராளம்
ஏற்பட்டு கல்வியின் தரத்திலும் முன்;
சென்றத்துள்ளும் பதட்டநிலை, பளிச்சிடு
கிறது புத்தியைத்தீட்ட மாணவன் கத்தி
பைநீட்டுகிறான், வழியில் மிரட்டுகிறான்,
போக்குவரத்து விதியையும் மீறி படிக்கட்
டில் நிற்கிறான், அவன் அறிவின் களஞ்சிய
மாகவுமில்லை, பயிலும் கல்விச் சாலக
ளில் புத்தகக் காஞ்சியங்களமில்லை நி

வாடி களிமையே அறிவும், தெரிவும்,
பரிவும் அரிதாகவுமுள்ளது. நிலை
முறக்கப்படுகிறது. மறைக்கவும் படுகிறது
பிறர் நிலையைக் கெடுக்கின்றான், மாதரிடம்
சிமிட்டுகிறான், மதிமறக்கிறான், நிலைகு
லைகிறான், கலைக்கிறான், பிறர் வாழ்வை,
சிட்டுஎனப்பறக்கிறான் அவன்வாழ்வில்க்க
தனைத் தலைவர்களேன்ற எண்ணங்
கொண்ட கூட்டங்கள் ஆங்கொன்று இங்
கொன்று அவர்களுடே வஞ்சம் தீர்க்கவகை

தேடிவழிபார்த்து மறைந்திருக்கும் யந்
வஞ்சகப்புகைகள் பிற்தொகு கூட்டம்.
இன்றோன்ற பிறகாரணிகளாலும் இன்று
கற்றவன் நிலை சீர்குலைந்து சென்ற விட
மெல்லாம் சிறப்பிற்று மற்றவர் ஆதிக்கம்
மேலோங்கி கல்வியில் மேம்பாடு சீர்கெட்
டு உள்ளது. இவற்றை வேருடன் அழித்து
ஒப்புயர்வற்ற உயர்கல்விபெற்று ஒன்று
உலகத்து பொன்னுப்புக்கழாய்த முயல்வது
நம் தலையாய கடமை.

ചിത്ര

(പ്രതിപദ്യം) B. S.

I

സൂര്യകിരണത്തിൽ കരളുമാൽ -
യീ രണ്ടാകാശത്തിൽ പിറന്നു!
യെൻ ജീവിത വിധിയാൽ -
യീ രണ്ടാകാശത്തിൽ വളന്നു!

യെൻ ജീവിത യാത്രയിൽ -
യീ പന്നാവിൽ ഞാൻ വന്നു!
യെൻ ജീവിത ഭാരത്താൽ -
യീ പന്നാവിൽ അല്പം നിന്നു!

യെൻ ജീവിത സഖിയെ
യീ പന്നാവിൽ ഞാൻ കണ്ടു!
യെൻ ജീവിതാഭിലാഷങ്ങൾ -
മാരാന്നായി ഞാൻ പറഞ്ഞു!

യെൻ ജീവിത പന്നാവിൽ -
യാത്ര വീണ്ടും തുടന്നു!
യെൻ ജീവിത യാത്രയിൽ -
യെൻ ചിത്ര കണ്ടു!

II

യെൻ പുരയിട മൂലയിൽ -
യെനിയും യെൻ ചിത്രയിൽ -
മാർകൾ പുകപടലങ്ങളായി!
ആശകൾ അഗ്നിജ്വാലകളായി!

അങ്ങു അകലൊരു കടലിൽ ഉയന്നു.
പൊങ്ങിയൊരു വിലാപകാവ്യം,
ഏതോ ദിക്കിൽ പ്രതിഷ്ഠനിച്ചു!
അമ്മതൻ ഭീനരോദനം!

ജീവിതാഭിലാഷങ്ങൾ. ഓരോന്നായി.
യെൻ അമ്മതൻ. യെൻ ചിത്രയിൽ!
ജീവിതലക്ഷ്യം. തെറ്റിപ്പിടി.
ചാരമായി. യെൻ ചിത്രയിൽ!

ചിത്രകല

അച്ചന്റെ ഇഷ്ടം

ഗ്രേസിതോകസ്

സീലക്കുട്ടി ഇന്ന് ശിവരാത്രിയാണു്. നമുക്കു് രക്ഷാത്രത്തിൽ പോകുന്നു? രവിയേച്ചന്റെ രാജ്യം കേട്ടു് എവിടെ നിന്നോ സീലക്കു് വന്നു. അല്ലെങ്കിലും രവിയേച്ചനെ പറ്റി പഠിക്കാൻ അവർക്കു് ജീവനാണു്. ചില പെണ്ണിന്റെ ഒരു ചാട്ടം ഉണ്ടാകാം കാനാണു് ഗൃഹം. ഇങ്ങനെ നിശ്ചയപരമായ രവിയുടെ കർമ്മങ്ങളാണു്. ആ കർമ്മം ഏതെങ്കിലും പരിചയത്തിലും. അവർക്കു് തിരക്കിലാണു്. ചേർച്ചമാർ അവർക്കു് പുതിയ ഉദ്യോഗം. കണ്ണെഴുതി, പൊട്ടുകത്തി തെക്കി. എല്ലാ പേരും തെങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. അവർക്കു് രക്ഷാത്രത്തിലേക്കു് യാത്രയായി.

അവർക്കു് അങ്ങനെ കളികൾ പരഞ്ഞു് ചിരിച്ചു സിരിച്ചു് പാമ്പൻ കരയിൽ കൂടി നടന്നു നിന്നു. രവിയുടെ ആരംഭം പൊട്ടി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. രവിയുടെ കൈയിൽ നിന്നും പിടിവിടാതെ ആ കണ്ണെഴുതി നടന്നു. അപ്പോഴാണു് സീലക്കു് ഒരു ചോദ്യം രവിയോടു നിന്നു് പത്താം ക്ലാസ്സിലാണല്ലോ? അതുകഴിഞ്ഞിട്ടു് ചോട്ടു നെന്തെങ്കിലും പഠിക്കാനുണ്ടോ? ഇതുകേട്ടു് രവിപൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഓ! നി ശിശുവല്ലേ നിനക്കെന്തറിയാം? അതുകഴിഞ്ഞിട്ടു് എത്രയെത്ര ക്ലാസ്സുകളുണ്ടെന്നോ ചോട്ടു പഠിക്കാൻ. ചോട്ടു, അപ്പോൾ ഞാൻ പത്താം

ക്ലാസ്സിലാകാൻ ഇനി അഞ്ചു ക്ലാസ്സുകളുണ്ടല്ലോ അല്ലേ? രവിപറഞ്ഞു, അതേ മോൾ നല്ല ചോദ്യം ചോദിക്കണം കേട്ടോ. പൊട്ടുന്ന അവളുടെ ശ്രദ്ധ പാമ്പൻ കൈകൾ തിരിഞ്ഞു. ചോട്ടു അതാ ആ മിനകളെക്കണ്ടോ? എന്തൊരു സൗര്യം അല്ലേ? അവർക്കു് അവയുടെ കേൾവി ആസ്വദിക്കുന്നതിനിടയിൽ പെട്ടെന്നാണു് അതു സംഭവിച്ചതു്. അവളുടെ കാലുകൾ പാമ്പൻ കൈകൾ വഴുതിവിട്ടു. സീലക്കു് നിലയറ്റം ചാനൽ. രവി നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ പാമ്പൻ കൈകൾ എടുത്തു ചോടി. സംഗ്രഹകരമായ നിമിഷങ്ങൾ കരയിൽ നിന്നു് അവളുടെ അമ്മയും ചേർച്ചമാർക്കും നിലവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവർക്കു് ഏതെന്തെന്തെങ്കിലും രണമേരിക്കൾ കഴുകുകയായിരുന്നു രവി സീലക്കു് എടുത്തു കൊണ്ടു് കരയുകയായി. അവർക്കു് സന്തോഷം സീമാന്തിതമായിരുന്നു. സീലക്കു് രവിനെ രക്ഷിച്ച രവിയുടെ ധൈര്യത്തെ അവർ പുകഴ്ത്തി.

* * * * *
വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. സീലക്കു് ഇപ്പോൾ ശാലിനസ്മരണിയായ ഒരു കോളേജു് വിദ്യാർത്ഥിനിയായിരുന്നു. ആധുനിക വേഷവിധാനങ്ങളിലൊന്നും കൂടിക്കാതെ, നാണംകണ്ടുടിയായ, നിഷ്ഠൂരമായ ഒരു നാടൻ പെണ്ണു്. എത്ര പുലർച്ചകളാലും ആകാശം കണ്ടു നോക്കുന്ന സൗന്ദര്യം, പഠിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അവളെ തോല്പിക്കാൻ അർഹം കഴിയില്ല.

രവിയായാണെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ ബാംഗ്ലൂരിലെ അറിയപ്പെടുന്ന ഒരു പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ്. കൃത്യനിർവ്വഹണം, കാര്യക്ഷമത ഇവയുടെ പേരിൽ എല്ലാ പേരും ബഹുമാനിക്കപ്പെടുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥൻ. രവിക്ക് ഉദ്യോഗം കിട്ടിയതു മുതൽ തുടങ്ങിയതാണ് കല്യാണാലോചനകൾ. പക്ഷേ, എപ്പോഴും മാറിവരുന്നതാണ് പതിവ്. എന്നാൽ വീട്ടുകാരുടെ നിബന്ധനകൾ അയാളുടെ മനസ്സിൽ ഉറഞ്ഞു കിടന്നു. മറച്ചുവെച്ചിരുന്ന അഭിലാഷം പരമാവധി തിരഞ്ഞു വന്നു.

രവിയുടെ അഭിലാഷം കൊച്ചിനടുത്തു മുതൽ തെളിച്ച കളിപ്പറമ്പ് ഷീലയെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്നതായിരുന്നു. ഷീലയെ തനിക്കു വിവാഹം ചെയ്തു തരണമെന്ന ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു രവി ഷീലയുടെ അച്ഛന് ഒരു കത്തു എഴുതി. ഇതു കണ്ടു അയാൾ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു. ഇല്ല.. ഒരിക്കലുമില്ല. ഞാനെന്റെ മകളെ തനിക്കു വിവാഹം ചെയ്യാതെല്ല.

രവി ചുപടി കണ്ടു ഒന്നു ഞെട്ടി. രവിയുടെ മനസ്സിൽ പൂർവ്വകാലസ്മരണകൾ സ്പന്ദിച്ചു. അന്നു... അവളെ ചാനലിൽ നിന്നും രക്ഷിച്ചതു മുതൽ ഞാൻ എന്റെ എടയത്തിൽ ഷീലയുടെ രൂപം പ്രതിഷ്ഠിച്ചതാണ്. ഈ സത്യം പാവം അവൾക്കു പോലും അറിയില്ലായിരുന്നു.

വീട്ടുകാരുടെ നിബന്ധനകൾ രവി നാട്ടിലേക്കു വന്നു. അതു കല്യാണാലോചനകൾ ഉറപ്പിച്ചിട്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ രവിക്ക് ഇതിലേക്കു താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു. അയാൾ ഷീലയെ വീടിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു. ഷീലയുടെ നേരിട്ടു ചോദിക്കണം. അതിനു മുമ്പേ. അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ രവി മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവളോടു വിശേഷങ്ങളൊക്കെ ചോദിഞ്ഞു. ഇറങ്ങാൻ സമയത്തു ഷീലയെ ചോദിച്ചു. ഷീലേ.....! ഞാൻ നിന്നെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതു നിനക്കറിയാണോ....? അവൾ പെട്ടെന്നു പറഞ്ഞു എവിവാഹത്തെക്കുറിച്ച് പറയേണ്ടതു എന്താണ്? ! അച്ഛന്റെ ഇഷ്ടം എന്റെയും ഇഷ്ടം.

രവിയുടെ മനസ്സു വേദനകൾ പൂർണ്ണമായി. എങ്കിലും—ഒരു കാലത്തു തന്നെ കളിപ്പറമ്പിലായിരുന്ന ഷീലയുടെ മുദാർശ്യത്തെ അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ടു, നന്നേയ്ക്കുമായി യാത്ര ചോദിച്ചുകൊണ്ടു അയാൾ ആ പടികളിറങ്ങി.

അപ്പോൾ എവിടെനിന്നോ വന്ന റേഡിയോ ഗാനം അയാളുടെ മെക്കളിൽ തരംഗങ്ങളിലൂക്കി.... 'ഏകാന്തപഥികൻ ഞാൻ'.....

